

מבשר טוב

ס"ג פרשת במדבר – 'שבת דרך ארץ'

תשע"ב

מאמר "חלק התורה המיוחד לכל אדם"

א.

מנין ישראל הכא היה להודיע חיבתן והוא תמוה שכבר מנאום באותה שנה אחר חטא העגל

בפרשת השבוע (א, א): "וידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד באחד לחודש השני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים לאמר שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחותם לבית אבותם במספר שמות כל זכר לגלגלותם".

וברש"י ז"ל, וזל"ק: "וידבר וגו' במדבר סיני באהל מועד. מתוך חיבתן לפניו מונה אותם כל שעה. כשיצאו ממצרים מנאן, וכשנפלו בעגל מנאן לידע מנין הנותרים, וכשבא להשרות שכינתו עליהם מנאם. באחד בניסן הוקם המשכן ובאחד באייר מנאם", ע"כ.

מבואר, שנתקשה רש"י הק' על מניית ישראל בשנית אחר שכבר מנאום ביציאת מצרים וחזר ומנאן אחר חטא העגל לידע מנין הנותרים, ולמאי הוצרך למנותם עתה שוב, ולזאת כתב שמתוך חיבתם מנאם שוב קודם שישרה עליהם שכינתו.

ודברי רש"י סתומים, שמה היה לו לחזור ולמנותן משום חיבתן, שהרי מניינם הקודם היה אך באותה שנה בחודש תשרי אחר חטא העגל, ולמה חזר למנותם עתה בחודש אייר, וביותר תתעצם הקושיא על מניינם כאן שהרי לא עת השראת השכינה היה עתה עליהם אלא בחודש ניסן, ומה לו למנותם אח"כ בחודש אייר.

תמוה ביותר שהרי המניינים היו שוים בשני הפעמים שמנאום

וקילורין לעיניי הוא לשונו הזך של בעל האור החיים הק', שסידר וערך, חקר ובדק, ובא לעומק דברי רש"י הק' באריכות, וזל"ק: "שאו את ראש וגו'. צריך לדעת מספר זה למה. ורש"י ז"ל הביא דברי המדרש שאמרו כי כשבא להשרות שכינתו בתוכם חזר למנותם, עד כאן".

"וזה לא יספיק ליישוב הפשט כי היה לו למנותם קודם חודש ניסן לא אתר כך, גם בהפלגת זמן חודש ימים".

"... בהקדים לחקור זאת כי במספר שאחר העגל שהוא מספר שבפרשת פקודי באו לכלל חשבון שש מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמישים, שיש במספר זה נוסף על מספר יוצאי מצרים שלשת אלפים וחמש מאות וחמישים בהמשך זמן ששה חדשים, הגם שכילה בהם העגל בג' מיני מיתות, מגפה, חרב בני לוי, השקאת אפר העגל. ובמספר שלפניו שהוא אחר ששה חדשים אחרים ממספר הב' רואני שלא הוסיפו על מספר הקודם לו אפילו אחד".

"והדבר כמעט זר למאוד שלא הוסיפו שאיך יתכן שבהמשך זמן זה לא יבואו מהם לכלל עשרים, ומה גם שלא אירע להם חסרון ונוסף שהיו עסוקים במלאכת המשכן".

"ויגדל הקושיא לפי מה שאמרו בפסיקתא וז"ל 'ויהיו כל הפקודים וגו' ולהלן הוא אומר בקע וגו' לשש מאות אלף וגו' למדנו שכל זמן שהיו ישראל עסוקין במלאכת המשכן לא חסרה מהם נפש אחת', עד כאן. דבריהם ז"ל לפי

הנראה רחוקים, שהלא אדרבא בהשכיל על דבר אנו רואים שחסרו יותר ממה שחסרו במעשה העגל הגם שלא היו עסוקים במלאכת המשכן, עכ"ל, ועיין שם עוד ובמפרשים ותמצא נחת.

ונתעצמה בזה הקושיא על דברי רש"י, שהרי מניינם היה שוה ממש בשני המניינים הללו, וא"כ מדוע מנאם שוב.

מדוע נשתנה המנין בכאן שלא מנאום ע"י שקלים אלא מנו גולגולות

עוד יש לידע במנין זה שנחלקו בו המפרשים (דיברו מזה הרמב"ן והכלי יקר ועוד מפרשים), אי היה מנין זה על ידי שקלים כמו שהיה בשאר מנייני ישראל או שכאן היה מספר גולגולות ממש, וכמו כן נחלקו גבי מנין שמנה דוד המלך ע"ה אם מנה ע"י שקלים או שמנה על ידי גולגולות, (והוא בארוכה בגמ' ברכות סב:),

וגם בזו צ"ב, שמדוע נשתנו הסדרים למנות את ישראל בלא שקלים אחר שמזהיר הכתוב שלא יהיה בהם נגף בפקוד אותם על ידי שקלים, והנה כאן סברו כמה מן הראשונים שמנאו את ישראל בלא שקלים ומה נשתנה מנין זה משאר מניינים שלא חששו בו מנגף ועין הרע על ידי מנין האנשים.

ב.

כלל ישראל מקבלים חיותם מהתורה הקדושה שיש לכל נשמה אות אחת בתורה הק' והתמיהה שאין בתורה די אותיות לכל ישראל

בקדמונים נתבאר ענין חיות אותיות התורה הקדושה שמשפיעים חיות לכל העולם, ולכל אחד מישראל יש שורש מאות אחת בתורה הקדושה, ורמזו בזה (כבר נתבאר בשל"ה הק' ובחיד"א ועוד), שישראל הוא ר"ת יש ש"שים ר"בוא א'ותיות ל'תורה, וה"נ יש ש"שים ר"בוא א'נשים ל'ישראל.

ובפני יהושע (קידושין ל' ע"ב) כתב שנתקשה בזה הרבה, "ועמדתי משתומם ומתפלא לפי חשבון חמישים פסוקים שיערתי בלבי שלא יהיו אותיות התורה כי אם חצי ערך החשבון המוזכר", ע"כ, ואם כן איך יש לכל אחד שורש נשמתו בתורה, שחלקי הנשמות המה שישם ריבוא ובתורה אין כי אם ערך חצי מכך, והרבה מראשוני האחרונים כבר עמדו בזה, וביארו כל אחד לדרכו.

במנין אותיות התורה מונים גם אותיות מורכבות או תיבות בעלות שני משמעויות

והביא לתרץ שם, שישנם אותיות בתורה הקדושה שמורכבות משני אותיות כגון ל', א', מ' וכדומה, ובזה מחשבים כל הרכב האותיות, עד שנבוא בזה לחשבון הנכון של שישם ריבוא אותיות.

ועוד כתב לבאר מדיליה, שבכל אותיות התורה ישנם שני קדושות, שיש את קדושת כתיבת האותיות שנכתבה באצבע אלוקים, ויש את קדושת הקריאה שהיא שונה ממנה, וכמו דמפלגא בש"ס אם יש אם למקרא או למסורת, וע"כ יש לחשב במנין אותיות התורה את שני הקדושות שיש בתורה גם חלק הכתיבה וגם קדושת הקריאה כפי שנקראת בלשוננו, ומשום שיש תיבות או אותיות בהם אין שינוי בין הכתיבה להקריאה ע"כ קדושתם שוה ובהם נמנה רק פעם אחת, וכשנמנה בסדר הזה נבוא לחשבון הנכון של שישם ריבוא.

אם אפשר לדרוש גם המקרא וגם המסורת דרשינן תרוויהו

וסמך לדבריו יש להביא מדברי התוס' במסכת סנהדרין (ד' ע"א ד"ה כולהו), שכתבו שבפסוקים דשיך למידרש תרתי גם את המקרא וגם את המסורת, ואינם סותרים ההדדי, דרשינן תרוויהו, והוא כדברי הפני יהושע דמחשבין למנין האותיות את שני משמעויות הפסוקים, ואף דלהלכתא קיי"ל כחד מן הדרשות.

מה נשתנו נשמות ישראל שחלקן נשפעים מאור אות יחידה וחלקם קשורים אחד בשני או משני משמעויות

ולכאורה לשני היישובים יש להבין החילוק בין אותיות פשוטות בתורה הק' כגון י', ו', שעליהם אין חולק שאות אחת הם ושורש נשמה אחד יונק מכל אות כזו, או תיבות שאין במשמעותן אלא פשוט אחד שגם הם נחשבו בוודאי לשורש אחד בחלקי נשמות ישראל ורק אחד יונק מאותיות אלו. לבין אותיות אחרות בתורה שמורכבות משתי אותיות או שיש בלשונן שתי משמעויות, ולפי מה ישתנו שורשי נשמות ישראל שהאחד יש לו חיות מאות פשוטה, והשני צריך לחלוק אות מורכבת עם חבירו, או שיהיה לו שני משמעויות בשורש נשמתו שוודאי תושפע נשמתו מזה, ולא יהיה שורשו שוה לזה שיש לו שורש מאות פשוט בלא פירושים וכדומה, וודאי יש חילוק בין

סוגי שורשי נשמות ישראל שיש ששורשם פשוטה מאותיות שבתורה ויש שמחברים עם עוד אותיות או שיש בשורשם שני משמעויות, ויש להבין.

ג.

כל איש ישראל יש לו חלק ותיקון מיוחד שע"ז בא לעולם ואין אחד יכול להועיל לשני

ולבאר הענין יש להקדים בביאור עבודת איש ישראל בעולם, שנתבאר במדרש (תנחומא, פנחס פסקא י'), שכשם שאין פרצופי האנשים דומין זה לזה כך אין דעותיהם שוים אחד לשני וכל אחד ניחן בדעת משלו, ע"כ,

והינו שכל אחד מבין בשכלו אחרת ממה שהבין חברו, וכן הוא בתורה הקדושה שכל אדם מבין בה את שורשו ואיך הוא מתחבר אליה על ידי מצוות השי"ת, ולא הרי דעתו ושכלו של אחד בתורה הק', לאדם אחר שמחשבתו בתורה באה ממצוות אחרות וחיבורו הוא על יד אופנים אחרים וכדומה.

וביותר, שאם יחסר אפילו אדם אחד בעולם שלא יקיים את התורה כפי דעתו ושכלו, דהיינו שתחסר דעת אחת מן העולם, אזי לא יהיה באפשר לבוא לעולם התיקון, משום שעדיין חסרה אותה עבודה לפי אותה הדעת של אדם זה.

כשם שחסרון אות בתורה פוסלת כל התורה כך חסרון יהודי מפריע לתיקון השלם

וכן מובא שאמר הרה"ק רבי מנחם מנדל מרימנוב זי"ע שמשום שכל יהודי מקבל חיותו מאותיות התורה, א"כ כמו שאם יחסר אות אחת בתורה יהיה כל הספר פסול, משום שאין אנו יודעים כמה אורות וקדושות נשפעים ע"י אות זו, ואי אפשר לקדושת ספר תורה בהעדר אות זו שמשפיעה כל מיני סודות, וה"נ בכל יהודי יש כל מיני קדושות והשפעות שיכולים לבוא לעולם רק על ידו בעצמו ואף אחד לא יוכל להשלימו כלל, ואם יהודי אחד לא יעשה את תיקונו וחלקו בעולם, יחסר מכל העולם שאי אפשר לאף אחד להשלימו, ואי אפשר לבוא בלעדי אדם זה לעולם השלם.

ובזה יתבאר מה שאמרו ז"ל (סנהדרין ל"ז, ע"א), "כל המקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא", משום שעל ידי שהציל נפשו של אותו יהודי, יוכל מעתה זה שניצל לקיים את התורה כפי הגיגי לבו שזה חלק מתיקון העולם ועבודת ישראל בה, וע"כ קיים הוא עולם מלא של תיקון התורה לפי דעתו של הנפש שהציל, המשלים בחלקו את תיקון העולם כולו.

ועוד מצינו בגמ' יומא (ל"ח ע"ב), "ואמר רבי אלעזר אפילו בשביל צדיק אחד עולם נברא. שנאמר (בראשית א, ד), "וירא אלוקים את האור כי טוב", ואין טוב אלא צדיק שנאמר (ישעיה ג, י), "אמרו צדיק כי טוב", ע"כ,

ועוד שם בהמשך, "ר' חייא בר אבא אמר רבי יוחנן אפילו בשביל צדיק אחד העולם מתקיים. שנאמר (משלי י, כח) "וצדיק יסוד עולם", ע"כ,

וביאור הדברים, שמשום שיש לכל אחד תיקון מיוחד שלו הוא ירד לעולם, א"כ כדאי הוא לברוא את העולם רק בשביל תיקון זה, והעולם מתקיים על ידו, ואפילו אם שאר אנשי העולם יישארו בשפלם ולא יעבדו אותו יתברך, מ"מ כדאי היה העולם רק בשביל תיקון זה, ששייך לאותו צדיק שמקיים עבודתו בעולם.

לכל אחד יש עשה ולא תעשה שצריך לתקנם וידע זאת לפי תשוקתו לטוב ולמוטב

ואא"ז מרן היהודי הקדוש זי"ע אמר שלכל אחד יש מצוה שהוא ירד לעולם לתקנו, ויש לכל אחד מצוות עשה מיוחדת אליו ומצות לא תעשה אחת שקשורה בו, והדרך לידע מה מצוותו ששייך אליו הוא לפי תשוקתו שבמצות עשה יש לו לראות איזה מצוה שיש לו תשוקה גדולה אליה, והלא תעשה הוא מה שיצרו מתגבר עליו ומפריע לו בעבודתו, ועל זה צריך לעבוד שזה תיקונו בעולם, עכ"ד.

ודבריו הקדושים מרומזים במדרש תנחומא לעיל שכשם שאין פרצופי האנשים שוות, כך אין אחד דומה לחבירו בדיעותיו, והוא מפאת שכל אחד יש לו תפקיד מסוים ומיוחד רק לו בזה העולם, על כן שונים הדיעות אלו מאלו.

וכמו כן מה שמצינו בספה"ק שיש שמוצאים נחת בלימוד סדר נשים ויש שמוצאים נפשם בסדר נזיקין או קדשים וכו', והוא גם מאותה הבחינה שכל אחד בא לעולם לתקן חלקו המיוחד בתורה, וע"כ כל אחד יש לו אור מיוחד שמוצא בה את נפשו בתורה הק', ולכן נשתנו הטבעים באהבת התורה הק' כנתבאר.

יש מצוות הנעשות ביחיד ויש המצריכים שניים וזה לפי שורשי הנשמה שיש שמקושרים ביחד ויש יחידים

והנה בתורה הק' יש הרבה סוגי מצוות, שיש מצוות הנעשות ביחיד כהנחת תפילין או נטילת לולב, לבישת ציצית ושיבת סוכה, אך יש מצוות שמתקיימים רק בעשייתם ע"י שניים כגון מצווה צדקה שצריך עני לתת לו צדקה ובלעדיו לא תתקיים המצוה, או קידושין שצריך אשה לקדשה, וכן מצוות גמילות חסדים והלוואת ממון וכדומה, שהם מצוות הנעשים בשותפות של שני בני אדם בהמצוה, וכענין שאמרו גבי מצוות זימון בגמ' ברכות שיש אופנים שהוא בעשרה או במאה וכו', וכן שאר מצוות הצריכים מנין, וכל אלו הם מצוות שאי אפשר לעשותם ביחיד וצריכים שותפות בהאי מצוה.

ונראה כמו כן בשורש נשמות ישראל הנעוצים בחלקם השונים שבתורה, שיש אנשים שדרך תיקונם בעולם הוא במצוות הללו שאי אפשר להם ביחיד, וע"כ שורש נשמתם בתורה הק' הוא באותיות אלו שמורכבות עם עוד אות דהיינו שיעשו תיקונם בעולם ע"י שיתחברו עם עוד אחד או שיש בשורשם שני משמעויות ששיך בהם עוד אופן של מצוה, וכו', ויוכלו לקיים את מצוות השי"ת ששיך אליהם, ועי"ז יבואו לדרך תיקונם בעולם.

לפעמים ימצא אדם אהבה בחברו מבלי טעם משום ששורשם שוה בעולם העליון

ובספה"ק נועם אלימלך (ריש פרשת ויחי, וכן בפרשת בא בד"ה "או יאמר ואם ימעט הבית") כתב, וזל"ק: "ואיתא בספרים הטעם שאנו רואים שלפעמים באים שני בני אדם ואוהבים זה את זה מאוד, גם שלא היו מכירים זה את זה קודם כ"א עתה מקרוב באו ונתוועדו יחד ושניהם דבקו יחדיו באהבה רבה, והטעם מחמת שהיו שכנים זה אצל זה בישיבתם בגן עדן יחד ועתה בבואם להדדי נתעורר בהם אהבה הישנה שהיה בהם בגן עדן", עכל"ק.

והוא כמו שביארנו שיש אנשים שדרך תיקונם בעולם הוא ע"י מצוות שנעשים עם עוד אנשים ושורשם בעולם העליון הוא מאותו מקור, וע"כ יושבים הם בעולם העליון אחד ע"י השני דיש להם שייכות בעבודת השי"ת, ומשו"ה גם בזה העולם תיכף שרואים אחד את השני מתעורר ביניהם אהבה שהרי יש להם שייכות במקורם שבאו ממקור אחד, והרי הם כמחוברים יחד מגלגולם הראשון שבעוה"ב ישבו יחדיו, ומשם באה אהבתם אחד לשני.

ויתבאר ביותר על פי דברי אא"ז מרן היהודי הקדוש זי"ע, שביאר הגמ' במסכת סוכה (נ"ג ע"א), "אמר רבי יהושע בן חנניה, כשהיינו שמחים שמחת בית השואבה לא ראינו שינה בעינינו. כיצד, שעה ראשונה תמיד של שחר, משם לתפילה, משם לקרבן מוסף, משם לתפילת המוספין וכו', איני והאמר רבי יוחנן, שבועה שלא אישן שלושה ימים מלקין אותו וישן לאלתר, אלא הכי קאמר לא טעמנו טעם שינה דהוּו מנמנמי אכתפא דהדדי", ע"כ,

והקשה ע"ז מרן היהודי הקדוש שאם נמנמו אחד על כתפי חברו א"כ שפיר טעמו טעם שינה, ומה הועיל בתירוצו שלא טעמו טעם שינה, וביאר בזה שתפקיד עבודתם ותכלית חיותם בעולם שהוצרכו להתקיים בעת הזו לא נפסקו לרגע, דהיינו שבעת שהוצרכו לנוח העבירו אחד לשני את עבודתם והניחו על כתפי דהדדי גם את עבודתם בעצמם ועי"ז לא נפסקה העבודה כל שעות היום והלילה, ויסוד 'שינה' הוא העדר העבודה ועשיית האדם תפקידו בעולם, שלכך הולך בטל כישן דמי. עד כאן תוכן דברי אא"ז היהודי הקדוש.

וביאר הדברים, שכל אחד היה לו עבודתו ודרכו שהוצרך לעשות בעת שמחת בית השואבה והיה כל אחד ממונה על מצוותו, אמנם בעת שהוצרכו לנוח, נתנו אחד לשני את עבודתם שלהם והשלימו אחד את השני,

והנה לכאורה איך יוכל אחד לעשות מה שמוטל על השני לעשות, שאם ירידתו לעולם הוא בשביל לתקן ענין מסוים אזי לא יועילו מאום אם יתקן האחר מעשה זה משום שאין תיקון זה שיך אליו,

אך לדברינו יתבאר ביותר, שמשום שיש מצוות הנעשים רק ע"י שני אנשים שיתחברו יחדיו, א"כ הכא בשמחת בית השואבה שידעו כל אחד שורשו למעלה, וידע כל אחד אי מי מישראל שמקושר עמו ולו היה יכול להעביר את מטרתו ועבודתו עתה, שהוא יתקנו בשבילו, שהרי שורשם למעלה שוה.

ד.

מנין ישראל במדבר להדריך כל אחד לשורשו בתורה הק' ולזה לא נצרכו שקלים

ועתה נבוא לביאור מנין ישראל במדבר שלכאורה היתה מיותרת, וגם שנשתנתה משאר מניינים שמנו את ישראל בלא שקלים.

ויש לבאר, שמנין ישראל הכא לא היה כשאר מנייני ישראל שנמנו לידע מניינים או להודיע חיבתם, ולרוממם אחר שנפלו בחטא, אלא הכא היה ענין שמיוחד שקודם שנתן הקב"ה לישראל את התורה רצה לחכמם ולהודיעם שכל אחד יש לו שורש באחת מאותיות התורה הק' כנתבאר לעיל, וכל אחד יתדבק בשורשו שבתורה הק' ובה ימצא את מצותו ודרך תיקונו שבא לתקן בזה העולם,

וע"כ היה כאן מנין מיוחד שנעשה בלא שקלים שלא היה חשש שתשלוט בהם עין הרע שהרי לא הוצרכו לידע מניינים, אלא לבאר לכל אחד את תיקונו ושורשו בעולם הזה לפי חיותו שמקבל מן התורה הקדושה, ובזה רצה השי"ת שיהיו מוכנים וידעו כל אחד מה שורשו בה, ועי"ז יתקנו כל אחד הנצרך לו לתקן בעולם.

ומדברי הרמב"ן (בפסוק מה), משמע שכתבו כל אחד שמו ונתנו בכתב למשה ואהרן ועי"ז ירד לשורש נשמתו של כל אחד להכיר סודו ולשים עינו עליו לטובה, וז"ל: "כי בא בסוד העם ובכתב בני ישראל וזכות הרבים במספרם וכן לכולם זכות במספר שימנו לפני משה ואהרן כי ישימו עליהם עינם לטובה יבקשו רחמים עליהם..", עכ"ל, והיינו שכל אחד אמר למשה ואהרן מי הוא, והם קבעו לכל אחד יסודו ושורשו בתורה הק', שעל פי זה ידעו כל אחד את תפקידו בזה העולם.

ובזה יתבאר מה שחזרו ומנו את ישראל במדבר שכאן היה ענין מיוחד של מנין בשביל להתחבר ולהתקשר עם התורה הק', ולכך לא הוצרכו לשקלים במנין זה שמטרת המנין היתה רק להודיעם כל אחד דרכו ועובדתו בקודש בעולם.

מנין זה צריך להיות קודם מתן תורה בכדי שכ"א ידע את חלקו בתורה

ובזה נבאר גם מה שנתבאר בשו"ע (או"ח תכ"ח ס"ד), שפרשת במדבר קוראים אותה תמיד קודם מתן תורה, וז"ל: "לעולם קורין פרשת במדבר סיני קודם עצרת, וסימן מנו ועצרו וכו", עכ"ל.

ונראה מזה, שזו הפרשה קשורה עם חג העצרת ומתן תורה והיא ההקדמה שיש לידע קודם שמקבלים ישראל את התורה, ולכאורה מה חידוש יש בפרשה זו שמקגימה את מתן תורה.

לדברינו יתבארו הדברים כפתור ופרח, שבפרשת במדבר נאמרו לכל ישראל כל אחד שורשו ומהותו וחיותו מן התורה הק', וע"כ מוכרחים לקוראה קודם חג השבועות, בכדי לקשר כל אחד את עצמו עם שורשו ויסודו בתורה הק' שכשיקבלה אח"כ במתן תורתנו יוכל לידע מה מטרתו ועובדתו בתורה שמקבל.

ה.

גם גויילי ס"ת יש בהם שורש מיוחד לנשמות ישראל אלא שהם בהסתר ויתגלו לעתיד לבוא

ועוד יש להעמיק בזה, שבספה"ק קדושת לוי (ליקוטים עהש"ס), כתב וז"ל: "במסכת מגילה (דף ט"ז ע"ב), "כל השירות נכתבות אריח ע"ג לבינה ולבינה ע"ג אריח וכו", הנה לכאורה יש להפליא מ"ש (ישעיה נא, ד) "תורה חדשה מאתי תצא", הלא הוא אחד מי"ג עיקרים ש'זאת התורה לא תהא מוחלפת ולא תהא תורה אחרת".

"אמנם הענין הוא כך, כי הנה ידוע שאותיות התורה הם בחינת אורות פנימיים אשר בא בהתגלות בסדר השתלשלות העולמות, וגבול הלבן המקיף להאותיות הם בחינת אורות מקיפים אשר אינם באים בהתגלות רק בהעלם בבחינת אור מקיף. ומזה מובן שגם הגבולים הלבניים הם ג"כ בחינת אותיות אך הם אותיות נעלמים למעלה מאותיות נגלים, ומזה הטעם נגיעה אסור בס"ת כי ע"י הנגיעה היא מבטל ומסתיר בחינת הלבנונים שהוא אותיות הנעלמים וכו".

"...וזהו פירוש הפסוק 'תורה חדשה מאתי תצא', כי לעתיד שיהיה התגלות אלקות 'ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר וכו', דהיינו שיהיה התגלות מבחינת סובב יתגלה בחינת הלבנונית, היינו אותיות הנעלמים המקיפים באותיות התורה הנגלים, וזהו 'תורה חדשה מאתי' דייקא והבן", עכ"ל"ק.

ונתבאר מדבריו, שגם הגוילין שסביב לאותיות הם כמו האותיות בעצמן, שהרי אם תיגע אות אחת בחברתה יפסל הספר, וא"כ יצא לנו מדברי קודשו עוד תירוץ לקושיית הפני יהושע לעיל שבתורה אין שישים ריבוא אותיות, שמשום שגם הגוילין נחשבים לאותיות, א"כ יש נשמות שחיותם הוא מן הגוילין שביו האותיות.

ונשמות אלו עבודתם הוא בהסתר וחיותם הוא מגוילי ספר תורה שנסתרים לעם ואין יודעים השפע שמשפיעים מחמת שיהדותם וקדושתם נסתרת, וכמו כן לפעמים דרכי עבודתם בעולם הזה של כמה מהצדיקים הוא בהסתר שאין מחשבים אותם כצדיקים, ונשמות אלו מקושרים בגוילי הס"ת.

ולעתיד לבוא יתגלו כל אלו ההסתרות שהיו טמונים בגוילי ספר תורה, וכל אלו נשמות שחיותם היה משם וכן הצדיקים הנסתרים שעבדו את השי"ת בהסתר, ואז כולם יראו שעבודתם היתה לשם שמים.

לעתיד לבוא יעיד השי"ת בעצמו על צדיקים שעבדוהו בהסתר

והרה"ק בעל אוהב ישראל מאפסא זי"ע אמר, במה שמבואר במדרשים שלעתיד לבוא ישבו כל הצדיקים בראש, וישבו שם גם צדיקים נסתרים, שאף אלד לא ידע גדלותם ויתפלאו עליהם שהם כבדו את השי"ת וכמו הרה"ק מרוזין זי"ע שלא ראו כלפי חוץ את עבודתו כלל שלא למד ולא התפלל, ואמר האוהב ישראל, שעליהם הקב"ה יעיד בעצמו שעבדו אותו וקיימו כל התורה.

וכבר נרמזו דבריו במדרש אגדת בראשית (פרשה ד', א'), וז"ל המדרש: "א"ר אבהו, לעתיד לבוא עתידין הכל להיות תמיהין כנגד מי ששמעו להקדוש ברוך הוא ואומר מה הוא כך פלוני שישב ולא שנה מימיו ולא קרא והרי הוא יושב עם האבות ומסיח עמהן, והקדוש ברוך הוא אומר להן, מה לכם תמיהין, לא זכו אלא מפני ששמעו לי בחייהן, שנאמר (משלי ט"ו ל"א) "אוזן שומעת תוכחת חיים בקרב חכמים תלין הוי שמע אלי יעקב", ע"כ לשון המדרש, והוא כמ"ש באוהב ישראל שיעיד הקב"ה על אלו שישבו בראש שעבדוהו והלכו בדרכיו, אף שלא ידעו בצדקותו בעת הגלות.

ויתבאר, ששורש צדיקים הללו הוא בגוילי ס"ת וכמ"ש בקדושת לוי, וע"כ אין מכירים בצדקותם, וזה יתגלה לעתיד שיראו כולם ותתגלה תורה חדשה שכתובה בגוילי ס"ת, ויראו כולם שגם מי ששורשו משם עבד את השי"ת בכל נפשו.

יתן השי"ת ונזכה לבוא כל אחד לתיקונו המיוחד לו בתורה הקדושה, ולקבל התורה הקדושה בשני ידיים כברכת מרן הדברי בינה 'אורך ימים בימינה ובשמאלה עושר וכבוד', ולראות בקרוב בגילוי התורה חדשה שכתובה בגוילי ס"ת שתהיה בביאת משיחנו במהרה בימינו אכיה"ר.